

Épül a híd, mi tudjuk mit jelent ez,
 kik romokból építünk új hazát,
 így hasonolunk át egy szebb jelenhez,
 lengetve karunk munka-ritmusát.
 Épül a váz, a daruk csikorognak,
 nyújtják hatalmas, lengő karjaik,
 így lesz a munka tetté, így lesz holnap
 készen a híd!

Szeged, 1948 október.

TAKÁCS ISTVÁN TIBOR

A NYÁRHOZ

Könyvek, füzetek, papírok közül,
 évszaktalan kis házából az Észnek
 gondolok rád, te Nyár!
 Vajjon merre vagy, mily tájak körül
 leng lehelleted s vajjon kik becéznek?
 Szívünk már várva-vár!

Rengő lábakkal lépve búzaföld
 selyemszőnyegén, jöjj hát, s lágy karoddal
 forrón öleljéd át
 földünknek könnyes testét; ó a zöld
 vetéseket a fákat, s buzgalommal
 a kertek derekát!

S ne feledkezz meg rólunk se, te Nyár,
 rólunk dolgozó munkásemberekről,
 ó, ontsd a meleget;
 forró testedből öntsed már ki ránk,
 cicázva, puszta üde szerelemből!
 Fáztunk már eleget.

Bizsergetően s halkán muzsikálj,
 s átütve bőrünk kis hangnyílással,
 melyből van millió,
 fehér csontunknál, kérünk, meg ne állj,
 járjad át azt is édes áramoddal,
 mint hőmpolygó folyó!

Könyvek, füzetek, papírok közül,
 kitekintve a szakadó esőre,
 gondolok rád, te Nyár!
 Ó, nyulj ki már a mord felhők mögül,
 és jobbra-balra, hátra és előre
 zavard szét őket, hogy végre felragyogjon
 mosolyodtól a táj!

SZOKOLAY KÁROLY